

[Indenrigsministeren]

det halvlange sigt og, skal vi sige lidt korte sigt, som tilfældet er i Hornbæk. Der er derimod tale om at tage stilling til, om institutionen skal blive liggende eller ikke skal blive liggende, og den skal naturligvis blive liggende, da den er uundværlig.

Jeg betragter derfor det forhold, at der er en forskellig indstilling til, hvordan man skal forholde sig over for de to på mange punkter helt ensartede hospitaler, som et udtryk for, at man vurderer den øjeblikkelige situation eller situationen inden for de nærmest kommende år om investeringer de to steder som væsentligt forskellig, og det er det, der fører til forskellige resultater med hensyn til forbliven eller flytning.

Jeg har bemærket mig, at der har været meget få – hvad skal jeg sige? – negative bemærkninger om den del af forslaget, der drejer sig om at overflytte institutionen i Hald til Viborg amtskommune, og jeg synes, det er meget tilfredsstillende at konstatere, at den del af lovforslaget er der almindelig og pæn opbakning bag ved. Den er heller ikke særlig kompliceret. Det vil det nok være i forbindelse med idriftsætningen under de nye forhold, men det er ikke specielle problemer. Det er rent konkrete, ganske almindelige overflytningsproblemer, der her er tale om, og også igangsætningsproblemer for den nye betalingsordning, der jo bl. a. kommer til at gælde forholdene på institutionen i Hald.

Jeg har også bemærket mig, at der ikke er faldet ret mange negative bemærkninger – hvis man vil tilgive mig udtrykket, det er ikke ment så hårdt, som det måske kunne lyde – om den foreslåede betalingsordning. Det er blevet sagt om den, at den er teknisk svær at gennemskue, og det skal jeg give ret i. Jeg skal ikke forsøge her i dag at give en forenklet fremstilling af den. Jeg kan bare nøjes med at sige, at den skulle give virkelig gode muligheder for over en overgangsperiode på 4 år at have erstattet den nuværende noget tilfældigt virkende betalingsordning. Det bliver en betalingsordning, der i princippet ligestiller amtskommunerne og dermed de forskellige dele af landet med hensyn til, i hvilket omfang man kan få mere eller mindre gratis ydelser af statskassen til sine patienter. Det er derfor – i modsætning til, hvad mange måske umiddelbart synes at kunne se – en retfærdighedshandling over for de dele af landet, hvor man ikke har helt den samme

adgang til de mere eller mindre gratis senge, som staten har stillet til rådighed på forskellig måde, ikke har haft helt den samme mulighed, som man har haft det i andre dele af landet.

Når det er nødvendigt med en overgangsperiode på fire år, så hænger det sammen med, som en af ordførerne var inde på – jeg tror, det var fru Birthe Nielsen – at det vil give nogle byrdefordelingsproblemer. Det er klart, at når man får en ordening, der er mere jævnt virkende, i stedet for én, der er skævt virkende, så sker der en omlægning af byrdefordelingen, men det er en omlægning, som efter min mening er en retfærdighedshandling over for dem, der hidtil har fået en lidt for dårlig, en lidt for lille, andel af visse statsmidler. Det bringer ordenen i det system, og det er jeg temmelig overbevist om at man vil kunne få bekræftet ved udvalgsbehandlingen.

Hr. Tyroll gjorde nogle bemærkninger om – hvad skal man sige? – det store spektrum. Jeg har dannet mig det indtryk, at man skal vænne sig til hr. Tyrolls form, den med, at det dalrer bare derudad uden plan, at vi helt åbenbart foretrækker apparatvejen, og at man som forudsætning for at tage stilling til en konkret løsning for nogle højt specialiserede lands- og landsdelsafdelingens vedkommende ønsker, at der skal gives en ultrakort redegørelse for hele byplan-, trafik-, miljø- og livskvalitetsplanlægningen i hovedstadsområdet ved en førstebehandling her i salen.

Jeg afstår fuldstændig fra det, og jeg tror egentlig også, at jeg under udvalgsarbejdet vil afstå fra at gå ind i så vidtstrakt en redegørelse som den, hr. Tyroll mener er en forudsætning for, at man kvalificeret kan tage stilling til de foreliggende forslag. Jeg vil derimod meget gerne redegøre for, på hvilket prognosegrundlag man er kommet til de resultater, der er tale om her. De meget vidtstrakte og næsten uendelige beskrivelser, som åbenbart skulle være en forudsætning for, at man kan tage stilling til disse ting, kan jeg ikke rigtig se jeg har nogen mulighed for at give – hvad skal vi sige? – en kvalificeret redegørelse for.

Hr. Thorndahl mente, at der kunne være tale om ekspropriation, hvis man overflyttede Finseninstitutet til staten uden erstatning. Jeg skal heller ikke ved denne lejlighed, ved en førstebehandling, indlade mig på en lang